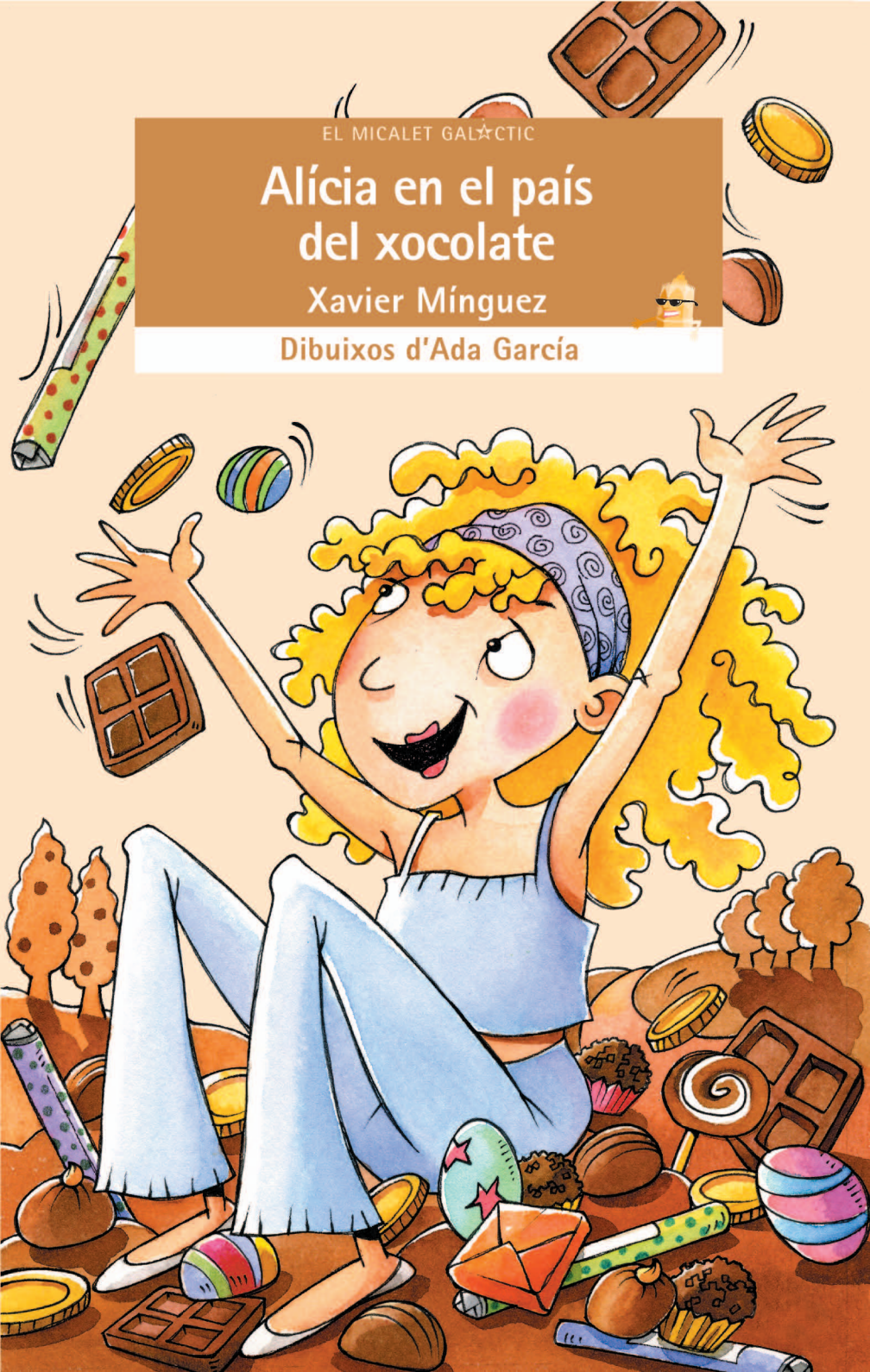

EL MICALET GALÀCTIC

Alícia en el país del xocolate

Xavier Mínguez

Dibuixos d'Ada García

Capítol 1

Començaré aclarint un punt important: l'Alícia de la qual us parlaré en aquesta història no és la que coneixeu per altres llibres i pel·lícules. De manera que, si esperàveu reviure les peripècies d'aquella xiqueta que es feia gran i menuda menjant galetes, si volíeu veure novament la llebre i el barreter... doncs no els trobareu per aquestes pàgines. Això sí, si voleu conèixer les aventures d'una Alícia alta i rossa

al país del xocolate, serà millor que continueu, que a ningú no li amarga un dolç.

Alícia, la *nostra* Alícia, destacava per moltes coses. Primerament per la seua alçada, ja que se la veia arribar des de cent metres. A més, amb aquells cabells daurats que la natura li havia donat, encara cridava més l'atenció. També destacava a l'escola, amb unes notes que provocaven l'enveja dels seus amics. Més d'una volta li havien demanat que els fera els deures, però sempre s'hi negava.

—En tot cas us ajude —deia.

I, encara que no era tan cridaner, també destacava per la seua biblioteca particular. Alícia col·leccionava rondalles de tot tipus. Li encantava endinsar-se en el món de la fantasia i reviure les aventures dels seus personatges preferits. Encara que els sabia de memòria, i que començava a ser un poc major per a això,

continuava demanant a sa mare que li contara aquells contes que sempre començaven amb un «temps era temps» o un «això diuen que era i no era». I sa mare, agafava el seu tamboret especial de contar rondalles, encenia la xemeneia i li'ls narrava amb veu dolça, com si es tractara de la seua pròpia vida.

Ben plantada, intel·ligent... deveu pensar, doncs, que Alícia era perfecta... bé, la veritat és que tenia una gran debilitat: el xocolate. No li importava com: en barra, desfet, en pols, blanc, negre, farcit... El cas era menjar-ne, tastar el sabor dolç i dens que li passava per la llengua i la gola. Però el tema del xocolate era, per a la nostra amiga, un autèntic problema. A sa casa no en trobaríeu per més que regiràreu tots els calaixos i armaris un a un. La raó era sa mare. Sa mare era també alta, però grossa com un barral. Perquè

us en feu una idea, al tamboret dels contes ella li deia *el timbal* dels contes. També havia fet eixamplar el forat de les portes perquè poguera passar la seua voluminosa panxa. A més, normalment, es pesava en la bàscula municipal, en la de pesar tractors, perquè ja havia esclafat cinc bàscules de bany. En tot cas, com deveu haver endevinat, la mare d'Alícia es prenia el seu estat amb molta alegria. Curiosament, a la seua filla li permetia menjar de tot llevat de xocolate. I no li havia dit mai per què.

Davant d'una mare així, si em pregunteu si s'estimava la seua filla, hauré de donar-vos dos versions. Per una banda la de la mateixa Alícia, que sempre deia igual:

—Ma mare no és mala persona. Si no em pegara mai més i em deixara menjar xocolate seria perfecta.

D'altra banda, hi havia la versió de les veïnes, que també deien sempre igual:

—La mare d'Alícia la vol molt. Només cal veure com es preocupa que no menje xocolata i com li fa algun carxot afectuós quan es posa pesada.

Respecte a l'última opinió, Alícia, evidentment, no hi estava gens d'acord.

Doncs aquest era el drama de la menuda, perdó, de l'alta Alícia. La seua pròpia mare li prohibia allò que ella més s'estimava. El cas és que l'havia tastat molt poques voltes. Potser per aquesta raó el seu record encara li durava al paladar. I potser també per això hagué de prendre una decisió.